

Její pohled zabloudil k obrovskému klavíru, na němž stála sbírka fotografií ve stříbrných rámečcích. Největší z nich byl studiový portrét tety Mirandy ve svatebních šatech. Vypadala v nich jako královna a tvářila se triumfálně. Alice se zdráhala přiznat, že byla hezká, jenže maminka je tisíckrát hezčí. Podívala se na další rámeček, ve kterém byla fotografie svatebčanů. Před nějakým kostelem v Londýně (Alice nepoznala před kterým) stáli ve spršce konfetů teta Miranda a strýček Lionel. Byli do sebe zavěšení a usmívali se. Maminku našla za tetou Mirandou. Nedívala se do fotoaparátu, ale někam napravo. Obličej měla trochu rozmazaný, její úsměv však doslova zářil. Na tvář jí spadl pramen vlasů, jako kdyby právě otočila hlavu.

Alice přistoupila blíž, aby si obrázek pořádně prohlédla. Ráda by věděla, co způsobilo tak nádherný úsměv. Co, nebo kdo. Tatínek to být nemohl, protože ten stál vedle strýčka Lionela a s vážnou tváří se díval přímo do fotoaparátu. Její oči se setkaly s jeho a Alice se bezděčně otrásla. Rychle odvrátila zrak.

Svatební fotografie rodičů stála vzadu, za obrázkem bratrance Archiego jako miminka oblečeného do vrstev nabíraných krajek. Podívala se za něj a hledala maminku. Trochu sebou trhla, když si všimla rozdílu mezi první a druhou fotografií. Široký úsměv zmizel a maminka vypadala hubenější, ale nebylo to jen to. Alice tu fotografii viděla už mnohokrát, nicméně teprve dneska si všimla, že má těžká, nateklá víčka a pod očima tmavé kruhy. Normálně by si toho nikdo nevšiml, ale vedle druhého obrázku...

*Na konci další sezony se všechno změnilo způsobem, jaký by nám nikdy nepřišel na mysl.*

„Alice, nedotýkej se toho klavíru. Teď to zkusíme znovu.“

Alice neslyšela babičku přicházet a při zvuku jejího hlasu nadskočila. Následovala ji k psacímu stolu, který stál ve výklenku u okna, a poslušně se k němu posadila. Vzala pero a zkontrolovala jeho hrot.

Tiše si přála, aby babička odešla. Znervózňovalo ji, když věděla, že ji pozoruje. Příliš přitiskla pero na papír a udělala malou kaňku. Rychle ji vysála a zkusila to znovu.

*Drahá maminko...*

„A tatínku,“ dodala babička. „Nezapomeň.“ Naklonila se Alici přes rameno, aby se ujistila, že to skutečně napsala. „Alice, nikdy nesmíš zapomenout, jak je na tebe tatínek hodný. I na maminku.“

Hodiny hlasitě odpočítávaly čas. Babička se vrátila do křesla vedle krbu. Alice držela pero tak pevně, až jí zběly klouby a písmena měla díky tomu ostré špičky.

*Doufám, že se máš dobře...*

Babička nemá pravdu. Tatínek na maminku není hodný, bez ohledu na to, že maminka pořád opakuje, jaké mají štěstí, když bydlí v nádherném domě na Onslow Square a mají spoustu služebnictva. Jak je otec laskavý, když jí dává tak drahé šperky a tak velkorysě kapesné a když Alici platí školu slečny Ellwoodové. Alice dobře ví, jak se věci mají, i když to ostatní nevnímají. Ví, jak je otec chladný, zatímco maminka je tak vřelá a milující. Ví, jak neschvaluje, když se snaží, aby věci byly zajímavé a zábavné. Na Vánoce je pozvala na večírek lady Londonderryová. Maminka si oblékla červené saténové šaty a babiččin rubínový náhrdelník si dala na hlavu jako čelenku. Vypadala kouzelně, ale otec se zamračil a řekl jí, že vypadá jako holka od cirkusu. Prikázal jí, aby si náhrdelník dala na krk, kam patří.

Té noci, mnohem, mnohem později, se Alice vzbudila a slyšela maminku plakat –

Babiččin hlas byl stejně nepříjemný jako rána pravitkem přes klouby. „Zíráním z okna ten dopis nenapišeš.“

Alice zamrkala. Vůbec si neuvědomila, že zírá z okna. Za sklem se slabě odrážel obrázek strýčka Howarda v khaki uniformě. Vypadal jako duch.